

OCTAVIO PARAVICINO

S. R. E. P R E S B Y T E R O

CARDINALI AMPLISSIMO

CAESAR BARONIUS FELICITATEM.

E C T E sane atque ordine, Cardinalis amplissime, antiquo iure sancitum est, ut cederet terræ arbor, in qua primum emisit planta radices. Qua ratione ius aliquod tibi quæsitum esse in nostris Annalibus vendicandis, æque consentio: etenim quos modo vides in arborem excreuisse, olim extitit pusillus furculus in tuo solo plantatus, cum apud te degerem adolescens. Verum cum tempus adsit, ut & tu exigas & ego reddam fructus ex arbore: ecce quartum affero Annalium tomum. In cuius oblatione intelligas velim, vel ex hac parte nihil esse, quod queri possis, eos qui ante cufos acceperunt, tibi esse prælatos: cum diuina lege *Leuit. 9.* constet, quarti anni arborum fructus esse omnium præstantissimos, dignosq. solos habitos qui Deo darentur, inferrenturq. diuino conspectui: Ut hanc etiam ob causam, cum exhibeam potiora, cunctationem hanc non ingrati animi, sed propensioris studij indicem esse sentias: cum alioqui recorderis te puerum olim decerpisse eorumdem tenella manu primitias, dum in candidum illum cupidumq. discendi animum tuum res gestas sanctorum Patrum quotidianis sermonibus instillarem, quas in nostri Oratorij auditorio mira venustate atque lepore, magna audientium voluptate ac plausu consueuisti annis pluribus recitare, admirantibus cunctis in puerili ætate senilem in dicendo maiestatem atque facundiam, iunctamq. cum simplicitate prudentiam. Talibus namque tantisq. primordijs tua meruit pueritia consecrari: cum & non vnus Chironis manus, sed certatim plurium sanctissimorum virorum sedulitas, summa industria, & assidua sollicitudo, longo tempore ad pulcherrimum virtutis exemplar te componere atque efformare studuerint. At cum adoleuit ætas maiore incremento propagata virtutum: optime accidit, ut antequam conijcere posset in te oculos Aegyptia petulans; virgo illa castissima non habens ma- *Genes. 39.* culam neque rugam, Dei Ecclesia te suis præuenerit optatis amplexibus, arctoq. amoris nodo deuinxerit, cum sacris ordinibus obligauit; astrinxerit vero tenacius, cum ut primum per ætatem licuit, te sibi adiunxit in sponsum spiritualium foedere nuptiarum: cuius sacri connubij pronubum esse voluit magnum illum Mediolanensis Ecclesiae Archiepiscopum, S. R. E. Cardinalem dignæ memoriæ, Carolum Borromæum.

Cum vero in ea functione tibi ipsi, & ei qui te summo initiauerat sacerdotio, cumulate responderes, & numeris omnibus satisfaceres: quod exiguus palæstræ locus ad experimentum virtutum visa sit vna Alexandrina Ecclesia; Sixtus Quintus sanctæ memoriæ Pontifex Maximus ad latiore te campum perduxit, & difficiliora certamina præparauit, cum ad Heluetios Nuntium mi-

fit, comprouincialiumq. Ecclesiarum Apostolicam uisitationem adiunxit. Quot autem hic mihi facta, & quanta tui cum laude, quæ a te utroque in munere exierunt, recensenda essent, nisi scirem me epistolam scribere, & non encomium texere? Quid demum? Agentem tamquam Abraham in Montanis, operi instantem, atque laboribus insudantem, ex inopinato quæsiuit te tui cupida diu purpura, non tu illam; ornauit te, quo ipsa tuis virtutibus ornaretur, cum religiosæ memoriæ Gregorius Papa XIV. cooptauit te in sacrum Senatum, allegens in numerum S. R. E. Cardinalium. Talem uero cum te hoc tempore conueniant, inueniantq. Annales nostri, quanta nos putas gestire lætitia? quæ etiam gratior atque iucundior efficitur memoria tristium. Etenim totius uitæ tuæ in hanc usque diem transactæ periodo quamdam mihi imaginem repræsentas Iacob ob pacem uoluntarie exulantis, atque tandem ad propria cum coniugibus & liberis magna cum gloria reuertentis; cum te sponte ob tranquillitatem extorrem, duplicis dignitatis splendore conspicuum, Deo reduce, receperimus; in quarum altera Liæ fœcunditatem, in altera Rachelis pulchritudinem contemplemur. Hæc cuncta adeo grandia Dei beneficia haud otiose ob oculos ponere, & in mentem tibi reuocare putauimus, scriptisq. nostris omnibus testata relinquere, quo scias plures magnarum rerum tibi exactores imminere, Deum in primis atque homines, addam etiam & te ipsum: etenim nemo abs te importunius exiget, quàm existimatio ipsa tua tecum a pueritia parta, in diesque incrementis maioribus aucta, cui non satis sit præstare communia, cum singularia quædam atque adeo mirifica postulet; licet de exactione secura, non quærat de fide tua dubitans fideiussorem. Ceterum quod mearum partium reliquum est, rem paucis absoluam, quòd non uerbis, sed rebus mihi tecum transigendum sit. Age iure tuo, utque tua uendica tibi mea cuncta: nihil enim iustius contingere poterit, quàm si quæ Cæsaris labore parantur, debeantur Octauio augustiora conanti. Vale.

